Benoit Guédas

V Jezusovem Srcu

Sveta Marjeta Marija,
učiteljica duhovnega življenja

založba EMANUEL

Benoit Guédas
V Jezusovem Srcu:
Sveta Marjeta Marija, učiteljica duhovnega življenja

Prevod: Tadeja Petrovčič Jerina
Urejanje: Tajda Jerkič in Irena Hozjan
Jezikovni pregled: Marija Bratina
Oblikovanje in prelom: Marko Jelovšek, Studio Zenit
Prva izdaja

Na naslovnici je prva podoba Srca Jezusovega, ki jo je narisala Marjeta Marija Alacoque. Romarskemu središču v Paray-le-Monialu se zahvaljujemo za dovoljenje za uporabo.
© Sanctuaire du Sacré-Cœur – Paray-le-Monial, www.sacrecoeur-paray.org/en

Izdala in založila: Založba Emanuel d.o.o., 2026
Tiskano v Sloveniji
Naklada: 600
Naročila: narocila@zalozba-emanuel.si
www.zalozba-emanuel.si, 031 705 792

© 2026, Založba Emanuel d.o.o., Ulica stare pravde 11, 1000 Ljubljana, za izdajo v slovenskem jeziku

Naslov izvirnika: Dans le Coeur de Jésus:
Sainte Marguerite-Marie, maitresse de vie spirituelle
© 2022, Éditions de l'Emmanuel; 89, Bd Auguste Blanqui – 75013 Pariz, Francija;
ISBN: 978-2- 38433-033-1

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-36:929sv. Alacoque M. M.
27-584sv. Alacoque M. M.

GUÉDAS, Benoit, 1977-
V Jezusovem Srcu : Sveta Marjeta Marija, učiteljica duhovnega življenja / Benoit Guédas ; [prevod Tadeja Petrovčič Jerina]. - 1. izd. - Ljubljana : Emanuel, 2026

Prevod dela: Dans le Coeur de Jésus
ISBN 978-961-7019-49-0
COBISS.SI-ID 292560643

Nihil obstat podelila Slovenska škofovska konferenca, Ljubljana, 19. avgust 2026, št. 10-15/26.

Svetopisemski navedki so vzeti iz uradnega prevoda Katoliške Cerkve v Sloveniji (© 2024, Slovenska škofovska konferenca).

»V Presvetem Srcu mojega Jezusa se dopolni vse,
kar umanjka zaradi mojega uboštva,
saj je prepoln usmiljenja.
V vseh svojih tegobah
nisem našla učinkovitejšega zdravila,
kakor je Presveto Srce mojega častitljivega Jezusa.
V njem brezskrbno spim
in počivam brez vznemirjanja.
In ni je težave ali muke,
ki bi je ljubeznivo Jezusovo Srce ne omililo.
Bolniki in grešniki v njem najdejo
zanesljivo pribežališče in ostanejo na varnem.
To Božje in zaljubljeno Srce
je vse moje upanje;
je moje zatočišče.
Moje odrešenje, življenje in vstajenje
je njegovo zasluženje.
Dokler bo na delu njegovo usmiljenje,
bom dobro preskrbljena z vsem,
kajti močnejše ko je pri mojem reševanju,
večje zaupanje me navdaja.«[1]

1 *Vie et œuvres de sainte Marguerite-Marie* [Življenje in dela svete Marjete Marije], 2. del, Monastère de la Visitation [Samostan Marijinega obiskanja], Pariz 1920, 790.

PREDGOVOR

»Bog je Bog veselja,« je zapisal sveti Frančišek Saleški. Vendar vse od izvirnega greha celotno Sveto pismo prešinja krik njegovega Srca. Trpeči krik. Vse od Adamu namenjenega klica »Kje si?« iz Prve Mojzesove knjige (1 Mz 3,9) do ugotovitve »vendar imam zoper tebe, da si opustil svojo prvotno ljubezen« (Raz 2,4).

Bog namreč ne prenese, da bi bil ločen od človeka, in to pove. Pove po prerokih, pove v svojem Sinu Jezusu, po njegovi smrti na križu, po njegovem prebodenem Srcu; oprta si to ločenost, da jo z vstajenjem premaga. Stvariteljska ljubezen je postala odrešenjska ljubezen, usmiljena ljubezen. »Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni?« (Rim 8,35) sprašuje sveti Pavel in nadaljuje, da nič in nihče. Stvarjenjsko veselje je postalo odrešenjsko veselje.

In vendar … čeprav nas nič ne more ločiti od te Ljubezni, Jezus pove, kako trpi, ker ni ljubljen. To neizmerno Ljubezen tolikokrat spregledamo, jo nehvaležni puščamo vnemar, prepuščamo pozabi in včasih celo preziru.

V 17. stoletju je Gospod izbral preprosto dekle s francoskega podeželja, ki je postala redovnica v samostanu Marijinega obiskanja v Paray-le-Monialu, da bi ji povedal, kako trpi. Zakaj redovnico Marijinega obiskanja? Mogoče zato, ker je sveti Frančišek Saleški, ko je s sveto Ivano Šantalsko ta red ustanovil, želel, da bi bile njegove »hčere« hčere Jezusovega Presvetega Srca, ki bi posnemale dve kreposti Srca Jezusovega: krotkost in ponižnost. Spodbujal jih je, naj se vživijo v občutja Odrešenikovega Srca, da

bi ga častile, da bi po svojem podarjenem življenju izžarevale to prekipevajočo Ljubezen v preprostosti vsakdanjega življenja in v molitvi.

Jezus, ki se je sveti Marjeti Mariji prikazoval vse od otroštva, ji je postopno razodeval trpljenje svojega srca in jo prosil, naj zadoščuje za tiste, ki ga ne ljubijo. Za to ji je dal najprej okusiti prekipevajoče veselje svoje ljubezni; dal ji je, da je počivala na njegovem srcu, in se ji prikazoval s sijočim srcem. Kako naj bi ob tem obilju ostala brezbrižna? Ganjena v dno srca je sestra Marjeta Marija množila dejanja, včasih pretirana dejanja, v prizadevanju, da bi mu poskušala »ljubezen vrniti z ljubeznijo«. A Jezus jo nenehno opominja, da jo čaka v njenem ponižnem vsakdanjem redovniškem življenju. Kajti najboljši način zadoščevanja – in to zadeva nas vse – je, da vse živimo z njim. Vse, zares vse: tako dogodke, ki se zdijo nepomembni, kot najžlahtnejše, najsrečnejše pa tudi najbolj boleče, pri tem pa svojo svobodo uporabimo tako, da mu pustimo, da je Odrešenik.

Ta knjiga nam na sodoben način in z nekaj svetopisemskimi vzporednicami predstavi celoto življenja in zapisov svete Marjete Marije. Navedki so številni in nadvse raznoliki; tu in tam nas simpatična humorna poteza spomni, da je »Bog – Bog veselja«, in nam pomaga, da vstopimo v intimni dialog med Jezusom in »ljubljeno učenko [njegovega] Srca«. Intimnost, ki preraste v pogovor dveh src.

In dojeli bomo: življenje svete Marjete Marije je bilo lahko rodovitno in Gospoda je lahko tolažila tako, da mu je s svojo odprtostjo omogočila, da še naprej odrešuje

ljudi … ker je dopustila, da je Ljubezen Jezusovega Srca preplavila njeno lastno srce, in se je odločila v njej tudi ostati. Blaženi naslov te knjige …! To je preprosto poklicanost krščenih, ki smo pozvani, da s tem na skrivnosten način sodelujemo pri odrešenjskem delu. Gospod je tako želel. V tem je veselje njegovega Srca in tudi naše veselje.

Neka sestra Marijinega obiskanja iz Paray-le-Moniala

Uvod

.....

Biser

Sveta Marjeta Marija je očarljiva, strastna, odločna, krščanska, posvečena, učljiva, apostolska, svetniška ženska. Zdi se, da bi sama še danes raje ostala skrita, da bi vso slavo prepustila Jezusovemu Srcu. Vendar je njeno življenje kot skrinja dragocenosti, iz katere sije čudež Božje ljubezni do vsakega človeka.

Redki biser

Etimološko Marjeta pomeni »biser«. Prav res! Marjeta je biser, in to redek biser. Jezusova prilika nam pojasni njegovo prav posebno lepoto: »Nebeško kraljestvo je podobno trgovcu, ki išče lepe bisere. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi« (Mt 13,45-46).

Ali si lahko dovolimo primerjati Boga z ostrigo? Bog naj mi, Bretoncu, oprosti to prispodobo. Biser v notranjosti ostrige sprva ni prav nič veličasten: ko ostriga v notranjost svoje lupine vsrka tujek, ga mehkužec po malem obleče in preobrazi v dragoceno biserovino. Tako je bilo tudi s Stvarnikom in z Marjeto Marijo.

Marjeta priznava svoje uboštvo, svojo nevrednost; zaveda se svoje grešnosti. Nikoli ne taji svojih slabosti. Ve, da je »pepel in prah, bedna stvar, zločinska duša, nevredna, da bi se sploh približala Jezusu, kaj šele, da bi se ga dotaknila ...« Mlada ženska se ne počuti vredna tega, kar od nje pričakuje njen Stvarnik. Še sam Jezus se čudi njenim zadržkom. Le čemu ga prosi, naj se ji ne približuje? Reče ji: »Zavedaj se: bolj ko se umikaš v svojo nevrednost, bolj se moja veličina sklanja, da bi te našla.« Bog je kakor školjka zmožen storiti, da zasije vsa lepota preprostega bitja. Marjeta Marija je izbrani, zaželeni biser, vso večnost ljubljen od Boga.

Vzemimo bolj duhovno prispodobo. Marjeta Marija je kakor tista žena iz Ezekielove knjige, prispodoba izraelskega ljudstva, ki je deležna vseh Gospodovih pozornosti: »Umil sem te z vodo, spral s tebe tvojo kri in te mazilil z oljem. Oblekel sem te v pisano vezenino, ti obul sandale iz delfinove kože, te opasal s tenkim platnom in ogrnil s svilo. [...] Okrašena si bila z zlatom in srebrom, tvoja obleka je bila iz tenkega platna, iz svile in pisane vezenine. [...] Postala si zelo zelo lepa, vredna kraljevske časti. Tvoje ime je prodrlo med narode zaradi tvoje lepote. Saj je bila popolna, zaradi sijaja, ki sem ti ga nadel, govori Gospod Bog« (Ezk 16,9-10.13-14).

Predstavljajte si Jezusa. Že vso večnost ljubi to mlado ženo. Zaradi nje se odloči, da bo ustvaril svet. Oblikuje ji telo. Prav tako zaradi nje privzame človeško naravo. Jezus proda vse za ta biser s francoskega podeželja. Motri to dekle, ki se mu pri petih letih brez pridržka

podari v tišini neke kapele. Izbere ta redki biser in zanj plača visoko ceno. Življenje da zanj. In ta biser postane simbol ljubezni.

Predstavljajte si dan zadnje večerje. Le nekaj ur pred svojim trpljenjem je Jezus potopljen v močno notranjo zbranost. Obdan z učenci, s Petrom, z Judom, v sebi preleti prihodnja stoletja. Ob evharistični mizi motri vse ljudi. Vidi goreče in vidi brezbrižne. Vidi nehvaležnost svojih ob oltarju. Vidi se, kako ga v teku stoletij zasmehujejo, sramotijo, preklinjajo. Vendar se Jezus ne ustavi tam. Išče redki biser.

Sprehodi se po zgodovini in še naprej išče, pogled usmerja v te, ki ga častijo. V neki šoli v samostanu klaris v kraju Charolles v Franciji zagleda mlado, osemletno gojenko, ki goreče hrepeni po obhajilu. Nekaj let pozneje jo motri kot redovnico Marijinega obiskanja v Paray-le--Monialu. Še vedno goreče hrepeni po tem, da bi ga prejela. V tišini samostanske celice ali kora, ko pometa ali ko s sestrami dela v vrtu, iz njenega srca vre molitev: »Sem goreča sveča za Najsvetejši zakrament, pogosto me obišči, o, moj edini Ljubimec! Moja največja želja je, da bi življenje použila kakor sveča, ki gori pred mojim Ljubljenim …« In ta želja Marjete Marije se pridruži Jezusovi: »Hči moja, videl sem tvoje ječanje in želje tvojega srca so mi tako prijetne, da bi, ko bi ne bil že postavil svojega božjega zakramenta ljubezni, to storil iz ljubezni do tebe, da bi lahko prebival v tvoji duši in si v tvojem srcu ljubeče odpočil!«

Ko se Jezus vrne v dvorano zadnje večerje, vzame kruh, ga razlomi in dá svojim učencem rekoč: »Vzemite in jejte od tega vsi, to je moje telo, ki se daje za vas … To delajte

v moj spomin.« Za svojo ljubljeno in za odrešenje vseh ljudi Jezus sprejme tudi trpljenje, psovke in pljunke, laži, obrekovanje. Dá svoje življenje. Zasmehovan, križan, zasramovan izroči svojega duha. »Poglej, kako z menoj ravnajo grešniki,« Jezus toži Marjeti Mariji. »Naj si odpočijem v tvojem srcu, da utešim nasilje, ki sem ga iz ljubezni želel pretrpeti.« Marjeta Marija je dragoceni biser, ki tolaži Jezusovo Srce, Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi.

Ljubljena učenka

Marjeta Marija je pogosto poznana po tem, da je bila deležna redke časti Jezusovih prikazanj. Češčenje Jezusovega Srca se razmahne ob razodetjih, ki jih je deležna mlada redovnica: »Moje Srce je tako prevzeto od ljubezni do ljudi in še posebej do tebe«; »plamenov svoje žgoče usmiljene ljubezni ne morem več zadrževati … hočem jih razliti po vsem svetu«; »To je Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi …« Te Jezusove besede so povzročile izjemno razširjenost češčenja Presvetega Srca. Prenova duhovnosti Božje ljubezni v ozadju te pobožnosti je načela jez janzenizma ter v Cerkvi sprožila silovit tok misijonske in kontemplativne gorečnosti. Številni redovi so si Presveto Srce Jezusovo izbrali za zavetnika in ga častili. Nekateri so to storili v tišini samostanov s podaritvijo življenja in zadoščujoče ljubezni. Drugi so z misijonsko vnemo spodbujali sijaj Jezusove ljubezni v apostolskih dejanjih. Vsi pa so vstopili v gibanje naše redovnice, ki je svoje življenje popolnoma darovala Jezusu: »Popolnemu prijatelju ne dam le polovice svojega srca, vsa sem njegova in on, moj Kralj, je ves moj!«

Sveta Terezija Deteta Jezusa in Presvetega Obličja, ki danes z Marjeto Marijo sprejema romarje ob vhodu v baziliko Presvetega Srca na Montmartru, je s prepletom kontemplativnega, zadoščevalnega in misijonskega življenja eno sijočih znamenj tega.

Naša burgundska redovnica ima v tem dobrohotnem Jezusovem načrtu strateški položaj. Jezus jo želi resnično napraviti za »orodje, s katerim bo pritegoval srca« k svoji ljubezni. Po mističnih izkušnjah in milostih, ki sta jih bili deležni sveti Jedrt in Matilda, ki sta že v 13. stoletju prisluhnili in meditirali ob bitju Jezusovega Srca, je Jezus Marjeto Marijo določil za »dedinjo« svojega Srca in ji zaupal za danes tako odločilno poslanstvo: »Po tebi želim razširjati plamene svoje božje usmiljene ljubezni.«

Marjeta Marija si je skrita v klavzuri svojega samostana želela, da bi jo poznal le Jezus, njen ljubljeni, njen ženin. Pa vendar je po dolgotrajnem upiranju ponižno in preprosto sprejela Jezusov klic in razodetja njegovega Srca objavila v gorečih pismih in lastnem življenjepisu, ki so ji ga ukazali napisati. Biser je bil naposled sebi navkljub izpostavljen kontemplaciji ljudi in leta 1920 jo je papež Benedikt XV. kanoniziral. Razglašena je bila za svetnico in častimo jo kot ljubljeno učenko Presvetega Srca.

Ob tem se seveda spominjamo »učenca, ki ga je Jezus ljubil«, ki je bil pri zadnji večerji »za mizo zraven Jezusa« (Jn 13,23). Bil je prvi, ki je poslušal bitje Jezusovega Srca, ko je učitelj napovedal, da ga bo eden od učencev izdal. In z Marijo in ženami je bil pod križem in je motril Jezusovo

prebodeno stran (prim. Jn 19,25-26). Ves Janezov evangelij nas vabi k premišljevanju tega glagola: »Ostanite v meni in jaz v vas. […] kajti brez mene ne morete ničesar storiti,« jih opominja Jezus. »Kdor ostane v meni […], rodi obilo sadu« (Jn 15,4.5). Vse od začetka evangelija učenci sprašujejo Jezusa: »Učitelj, kje stanuješ?« Šla sta za njim in ostala pri njem (prim. Jn 1,38-39). Jezus nas uči: kdor izpolnjuje njegove zapovedi in ohrani njegovo besedo, kdor jé njegovo meso in pije njegovo kri, ta ostaja v njem. Prav po to je šla Marjeta Marija v samostan: »Zunaj Jezusovega Srca me nič več ne gane. V tem Božjem bivanju človek živi le še od ljubezni. Tu si bom ustvarila bivališče, naj živim ali umrjem, vekomaj bom žrtev njegove ljubezni.«

V videnju apokalipse Sin človekov Janezu naroči, naj zapiše, kar je videl (Raz 1,19). Pisec četrtega evangelija, pisem in knjige razodetja bralcem pričuje: »Bog je ljubezen« (1 Jn 4,8), »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, ne da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil« (prim. Jn 3,16-17) in z Duhom in z vso Cerkvijo nas vabi, naj kličemo »*Maránа thá!* Pridi, Gospod Jezus!« (1 Kor 16,22). Kakor on je tudi Marjeta Marija, le da po dolgotrajnem upiranju, odgovorila na ta isti klic: naj zapiše, kar je videla. V svojih zapisih in pismih spodbuja sestre, naj se podarijo Jezusovemu Srcu, naj ga ljubijo in naj mu sledijo: »Povem vam, da vas bo milost, ki vam jo je začel izkazovati Bog, vzdignila do visoke popolnosti, če mu boste omogočile tok [pretok] s svojim zvestim sodelovanjem.«

Redovnica Marijinega obiskanja se zna umakniti in prepustiti vso svetlobo svojemu ženinu, živemu viru

ljubezni. Če pa se ji že primeri, da govori o sebi, pri tem poudarja svojo nevrednost, da bi se bolje pokazala Božja pedagogika in njegovo usmiljenje. »Velike reči mi je storil Mogočni, njegovo ime je sveto« (Lk 1,49), je vsak večer prepevala ta Marijina hči.

Morda sta adut in zmaga Marjete Marije prav v njenem sprejemanju lastne nevrednosti in grešnosti. Jezus je njen prijatelj, ki mu je »izročila vse«. »Ne da bi kaj rekel«, se zmuzne »v njeno zdihujoče srce«. Da, »Gospod je njena pomoč!« On je njeno upanje, »njena moč in njena pesem …«, saj je zanjo »njena rešitev« (prim. Iz 2). Marjeta Marija sprejema, da izvir žive vode odrešenja ne izhaja iz njenih prizadevanj in žrtev.

Seveda pa se kljub temu loti dela! Kadar se zdi, da so njena radikalnost in njene žrtve pretirane, jo Jezus takoj usmeri: »Nora si, da tako ravnaš!« Sprejeti mora – ne lastne volje, temveč Jezusovo. In to ji uspe.

Dojame, da vse izvira iz Jezusove prebodene strani. Tam se izpolni Pismo (Jn 19,36), tja v veri in pristni gorečnosti vstopi apostol Tomaž. »Moj Gospod in moj Bog!« (Jn 20,28), izpove, ko ga Jezus povabi, naj dá svoj prst v njegovo stran. In prav tam Marjeta Marija vsak dan črpa svojo rodovitnost, kakor sadno drevje, ki vsak mesec rodi nov sad, saj voda, ki ga napaja, teče iz svetišča (Ezk 47,12). Ob Jezusovem Srcu se prenavljajo njena gorečnost, njene karizme, njeni darovi. »Vsa pripadam svojemu Kralju in on meni,« zapiše. »Njegovo božje Srce, ki me ljubi, me priteguje vase.«

Marjeto Marijo s svetim Janezom druži ta neverjetna bližina Besedi življenja, ki ju oba žene, da oznanjata, kar

sta »videla, si ogledala, otipala«, da bi bili tudi mi z njima »v občestvu«. Njuno občestvo pa je občestvo »z Očetom in njegovim Sinom«. In vse to nam pišeta, »da bi bilo naše veselje dopolnjeno« (1 Jn 1,1.3-4).

Res je, da se lahko sveta Marjeta Marija tako kot sveti Janez zdi nedosegljiva. Kljub temu pa je v njuni izkušnji nekaj neizmerno privlačnega: srečanje, občestvo z Jezusom, gorečnost, ogenj. V tem je izjemno dragocena pot, ki lahko poživi naše duhovno življenje in nas spodbudi, da bolj zaživimo občestvo z Bogom.

Drugače kot Janez, ki Jezusa sreča kot odrasel mož, Marjeta Marija povezanost z njim živi vse od najranejšega otroštva. S tem pričuje otrokom, da se lahko približajo Jezusu in mu pustijo, da spregovori njihovim srcem.

Njena mladost je bila zelo trda. Zaznamovana z žalovanjem, boleznijo in težavami se pridružuje najbolj ranjenim med nami. Marjeta Marija je spoznala, da se Jezus pridružuje vsakemu človeku in »ni njegova volja, da bi se pogubil eden teh malih« (prim. Mt 18,14). »Hoče, da bi se vsi ljudje zveličali,« (1 Tim 2,4), da bi nas popeljal v resnično veselje. Marjeta Marija nas vabi, naj upamo.

Občuti ljubezen, s katero jo ljubi Bog. »Česa se ti je bati v rokah Vsemogočnega?« jo sprašuje Jezus. »Bi te res lahko pustil propasti in te izročil sovražnikom, potem ko sem postal tvoj oče, tvoj učitelj in tvoj vladar že v otroštvu in sem ti venomer naklanjal dokaze ljubeče nežnosti svojega božjega Srca?« Po Marjeti Mariji Jezus vse ljudi vabi, naj izkusijo ljubečo nežnost, ki jim jo izkazuje Bog.

Včerajšnja in današnja učiteljica novink

Sveti papež Pavel VI. si je močno želel, da bi se izoblikovala »civilizacija ljubezni«. On, ki je razvil *aggiornamento*,[2] ki si ga je želel sveti papež Janez XXIII. in drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor, nas je opomnil, da Cerkev bolj kot učitelje potrebuje pričevalce in da so učitelji to le toliko, kolikor so pričevalci. Kateri pričevalci nam danes pomagajo, da ljubimo »z Jezusovim Srcem«? Kateri pričevalci znova prebujajo človekovo srce za dejavno in resnično ljubezen?

Sveta Marjeta Marija je v svojem času sodelovala pri tej prenovi Božje ljubezni v Cerkvi, prenovi, ki se je razvijala več stoletij. In to ne ona, temveč po njej Presveto Srce Jezusovo. Njen »zgodi se« je omogočil, da je zasijala Cerkev ljubezni. In po vzoru vseh, ki so se kakor učenci in apostoli njegovega Srca izročili Jezusu, se želimo tudi mi izročiti temu Srcu in postati njegove priče.

A kdo nam bo pokazal pot? Kajti ali res lahko trdimo, da ljubimo Boga z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo? Ali res ljubimo svojega bližnjega kakor sami sebe? Še več, ali ga ljubimo, kakor nas ljubi Jezus? Ali ljubimo z Jezusovim Srcem?

Sveti Frančišek Saleški, ki je s sveto Ivano Šantalsko ustanovil red Marijinega obiskanja, v *Teotimu* ali *Razpravi o ljubezni do Boga* pravi, da redovnik noviciata ne konča s tem, ko izreče redovne zaobljube. Da torej s slovesnimi

2 Izraz je skoval papež Janez XXIII. V slovenščini pomeni »podanašnjenje« in opisuje odpiranje in prenavljanje Cerkve sodobnim potrebam, ne da bi bilo okrnjeno sporočilo vere, op. ur.

zaobljubami še ne postane redovnik. To postane šele z izpolnjevanjem pravila. Zdi se torej, da moramo sprejeti, da bomo vse življenje novinci.

Drži, nismo še zreli kristjani. Če slišimo klice Srca Jezusovega iz Paray-le-Moniala, se jim pogosto upiramo. Potrebujemo vodnike in zglede, starejše brate v veri, da nas naučijo, kako naj mu odgovorimo. Zato izkoristimo izkušnjo naših prednikov, tudi njihovih neuspehov, globokega veselja, ki jim ga je bilo dano okusiti, in njihovih odločitev, da bomo sami sprejemali boljše in razvijali njihovo zapuščino.

V zadnjih letih njenega življenja so sestre Marjeto Marijo izbrale za »učiteljico novink«. Pripovedujejo, da so nekatere že zaobljubljene sestre prosile, ali se lahko vrnejo v noviciat, da bi prisluhnile njenim naukom.

Zato vam predlagam: vzemimo Marjeto Marijo za učiteljico novincev, da se bomo v njeni šoli lahko naučili, kako naj tudi sami postanemo učenci Jezusovega Srca.

Zagotovo bo izkušnja v več pogledih dobrodejna.

Kot prvo ljubljena učenka Jezusovega Srca ne išče svojih koristi. Sploh ne želi, da bi vedeli zanjo. In ko mora spregovoriti o sebi, to stori, da bi izpričala Božjo moč, ki se razodeva po njeni šibkosti.

Posreduje, o čemer je dolgo premišljevala, vse, kar je napaberkovala pri svojih učiteljih, ki jim je sledila vse življenje in ki ostajajo tudi duhovni učitelji za naš čas. Sveti Frančišek Saleški jo s svojim »tako ljubeče očetovskim pogledom« kliče »hčerka moja« in tudi sama »ga gleda le še kot« svojega »dobrega Očeta«. Sveti Frančišek Asiški je »eden najbolj ljubljenih ljubljencev Presvetega Srca«. Jezus

ga Marjeti Mariji da »za voznika«. In ne pozabimo Device Marije! Marijina hčerka pravi, da je »presveta Devica vselej zelo dobro skrbela zanjo«; da se je k njej »zatekala v vseh svojih potrebah« in da jo je Marija »rešila iz zelo velikih nevarnosti«.

Še več, Marjeta Marija nas vodi kar najbliže Jezusovemu Srcu. Pustila je, da jo je vzgojil, da jo je oblikoval ta Božji učitelj. »Gospod se mi je predstavil in mi razkril svoje ljubeče Srce,« zapiše. »'Tu je učitelj, ki ti ga dajem, naučil te bo vsega, kar moraš storiti za mojo ljubezen.'« Jezus in njegovo razžarjeno Srce – to je edini učitelj, ki ga iščemo, da potopi naše lastno srce v svojega in ga vname. Da pusti v nas »zagotovilo svoje ljubezni«, da bodo iz naših src, pritrjenih na vir, končno izvirale reke žive vode (prim. Jn 7,37) ljubezni, usmiljene ljubezni, sočutja. Marjeta Marija, ki je to sama doživela, nas bo znala v to uvesti brez stranpoti.

»Izročiti samega sebe!«

Marjeta Marija je dovolj ponižna, da v lastnem življenjepisu osvetli mesta spreobrnjenja in tako pokaže, kako se v njenem življenju izkazuje Božja slava. Prek lastnih življenjskih dogodkov nas spodbuja, naj Božjo besedo začnemo živeti. Ko premišljujemo njeno življenje, odkrivamo vsem dobrodošle bisere.

Mlade uči, naj sledijo Gospodu, naj se odločijo zanj, ga ljubijo, k njemu molijo.

Kdor želi, mu lahko po zgledu prvih apostolov in učencev sledi, »kamor koli gre« (Raz 14,4); vodi jih k utelešeni lastni daritvi v ponižnosti novih in novih spreobrnjenj.

Tistim, ki zavračajo Gospodove klice, a mu globoko v sebi želijo omogočiti zmago, je Marjeta Marija zagotovo tolažnica. Tudi če se je pogosto upirala Božjim klicem, je Bogu nesporno omogočila vsestransko zmagoslavje.

Tiste, ki si želijo korenitosti, vodi k popolnemu daru samih sebe v preprostih dejanjih vsakdanjega življenja redovnice: »Ko te kdo ljubi, želiš, da se prepusti zubljem ljubezni, da žari noč in dan.«[3]

V tem delu nizamo ogrlico biserov. Razvrščamo jih v tri večje dele, ki povzemajo velike skrivnosti Božjega delovanja v življenju svete Marjete Marije: njeno otroštvo, njeno samostansko življenje in njeno poklicanost apostolke Jezusovega Srca. V njenem življenju in njenih besedah bomo prisluhnili njenim naukom učiteljice novink.

Sad tega branja zaupajmo Devici Mariji. Ona že vse od začetka njenega življenja skrbi za Marjeto Marijo. Ona je ljubljenega učenca vzela za svojega sina. V sebi je izoblikovala srce Božjega Sina. Tudi nam lahko oblikuje srce, podobno Jezusovemu, ki ga bo poslušalo, ljubilo, mu sledilo. Z Marjeto Marijo mu že zdaj izpovejmo svojo ljubezen:

> Častim te in te ljubim, o Presveto Srce Jezusovo, ki živiš v Marijinem srcu; rotim te: živi in vladaj v vseh srcih in jih použij v svoji čisti ljubezni!

3 Šesta kitica pesmi *Je suis tout à mon Roi* [V celoti pripadam svojemu Kralju], ki je nastala po besedilu Marjete Marije, op. ur.

Kazalo

Predgovor 9
Zahvale 12
Uvodna opomba 13

Uvod
Biser 15
Redki biser 15
Ljubljena učenka 18
Včerajšnja in današnja učiteljica novink 23
»Izročiti samega sebe!« 25

Prvi del

Ljubljena hči Jezusovega Srca 29

Otrok
1 Zaobljuba otroka 31
2 Trojna opora 36
Marija 37
Evharistija 39
Jezusovo trpljenje 41
3 Pogum za ljubezen 43

Mladostnica
4 Umetnost molitve 46
5 Božji boj 52
6 Radosti ljubezni 60

Ženska
7 »Nikoli ne bom nič drugega kakor redovnica« 65
8 Pusti vse in mu slêdi! 68
9 »Tukaj te hočem« 74
10 »Uživati njegovo navzočnost« 77

Drugi del

Zaročenka Jezusovega Srca 81

Kandidatka

11 Biti »sveta brez pridržka« 83
12 Umetnina 87
13 Očistiti platno 90

Novinka

14 V umetnikovih rokah 94
15 Zmagati ali umreti! 101
16 Čas zaroke 106

Posvečena

17 »Hočem se pogovarjati s teboj« 113
18 K »čezmerni ljubezni« 119
19 »Me boš pustil brez trpljenja?« 124

Stalna formacija

20 Učitelj, ki poučuje svetost 128
Domišljavost 129
Ponižnost 131
Umetnost spovedi 133
21 »Jezus se bo bojeval zame« 135
22 »Po zasluženju mojega srca« 145
23 »Brez mene ne moreš ničesar!« 149

Tretji del

Misijonarka Srca Jezusovega 155

Ljubljena učenka

24 Poklicana k svetosti 157
25 Plamteče srce.....163
26 Vračanje ljubezni 169
Ponedeljek.....173
Torek 173
Sreda 174
Četrtek 174
Petek 175
Sobota.....175
Nedelja 176

Misijonarka

27 »Ta je tisti, ki ti ga pošiljam«.....180
28 Posredovati za duše 188
29 Žrtev usmiljene ljubezni.....193

Za ves svet

30 Praznik v čast njegovemu Srcu 201
31 Dolga pot, ki jo je treba prehoditi..... 207
32 Srce, podobno njegovemu 212

Dedinja njegovega Srca

33 Podoba Presvetega Srca 220
34 Kanal milosti 228
35 Oporoka 234
36 Večno ljubiti 238

Sklep

Presveto Srce Jezusovo 240

Dodatka..... 249